

[Axel Kristensen.]

sender apparater til Venus for at måle og sende besked herved. Alt dette har med produktionen at gøre, når det kommer til stykket, og det kan man ikke holde sig uden for. Udviklingen inden for produktionen og i virksomhederne går lige så hurtigt, som det går på disse andre felter. Maskiner, der er fortrinligt økonomiske at bruge i dag, er uanvendelige i morgen og må kasseres, længe før de er slidt op, hvis man overhovedet vil være med.

Uden videnskabeligt uddannede ingeniører vil Danmark ikke kunne klare sig i konkurrencen. I alle andre lande skærper og udvikler man denne form for uddannelse, og det er nødvendigt, at Danmark også følger med her. Lad mig give et billede, der er meget dækkende — det gælder industri, det gælder håndværk, og det gælder alt — det er ikke landmændene alene, der har skabt det danske landbrugs høje stade. Det er videnskabsmændene, der har fundet midlerne hertil: hormonerne, sprøjtemidlerne, mikronæringsstofferne, og hvad det ellers er, der bruges. Videnskabsmanden ved, hvordan de skal laves, ingeniøren har produceret dem til en overkommelig pris, og landmanden har været dygtig nok til at anvende dem. Det er en helhed, og det må ikke overses. Intet led kan undværes, alle er lige betydningsfulde. Men skal vi have højt uddannede videnskabelige ingeniører, må der være nogen til at undervise, der må være nogen til at lære dem disse ting på polyteknisk læreanstalt. Der må være videnskabsmænd, og derfor må der være forskere, og de må have muligheder for at forske. Den polytekniske læreanstalt må give disse muligheder, og de studerende må vokse op i dette miljø, ellers vil de ikke kunne blive det, de skal blive.

Når man derefter rejser det spørgsmål, hvor mange af de forskellige slags ingeniører vi skal søge at uddanne, bliver det straks vanskeligere. Jeg mener, at teknikumingeniørernes og akademiingeniørernes uddannelse er så billig, at det er rimeligt at give mulighed for, at alle de, der vil studere her, kan få fri adgang til det; der skal ingen adgangsbegrænsning være. Det har der ikke været for teknikumingeniører; vi må stile efter, at der heller ikke bliver det for akademiingeniører. Jeg tror, at vi meget snart må gå i gang med at bygge for akademiin-

geniører også i provinsen. Derimod bliver det meget vanskeligere, når vi kommer til spørgsmålet om civilingeniørerne. Det har hidtil været sådan, at en af hver fire ingeniører, der blev uddannet, var civilingeniør. Det var også de tal, vi hørte at en kendt ingeniør havde nævnt; det havde han brug for i sin virksomhed. Det var vist ingeniør H. P. Christensen. Hvis man gik til det antal, der har været talt om, men som ikke er fastlagt, nemlig at optage 600 civilingeniører og foreløbig 400 akademiingeniører på Lundtoftesletten, og der samtidig blev uddannet 1.000 teknikumingeniører, ville vi have opretholdt dette forhold; det ville ikke betyde en forskydning i forholdet.

Der skal kun bygges til et begrænset antal akademiingeniører i Lundtofte, for yderligere udvidelser skal foregå i provinsen. Fastlæggelsen af civilingeniørstudiets antal vil blive svær, for vi ved ikke engang, hvor mange vi kunne have anvendt, hvis vi kunne have fået dem i dag. Deres uddannelse er så kostbar, at vi i den forhåndenværende situation kommer til at skønne over, hvad vi mindst skal bruge, og så bygge hertil — og bygge på en sådan måde, at hvis behovet viser sig at blive større, kan udvidelser foretages uden urimelige udgifter.

Ved forhandling i udvalget og ved oplysninger fra ministeren, som man må stille mange spørgsmål til, bliver folketinget nødt til at trænge dybere ind i problemerne, således at tinget med tryghed kan lade arbejdet gå videre. Det er klart, at forudsætningen for, at man kan gennemføre dette lovforslag, er, at man får en brugelig løsning, når de millioner, man nu beslutter sig til at bevilge, er brugt i 1970, og at man så har fået udflyttet det mest mulige. Det må gøres så økonomisk forsvarligt som overhovedet muligt, og således at det, man eventuelt må efterlade på den gamle polytekniske læreanstalt, kan virke tilfredsstillende i sammenhæng med det udflyttede, så at folketinget ikke kommer i den tvangssituation at måtte forøge bevillingerne senere. Hvis tinget vil det til den tid, bliver det dets sag, men det må være frit stillet til at bedømme situationen til den tid.

Naturligvis må udvalget også føle sig overbevist om, at størrelsen af det beløb, man bevilger, er den rigtige, og at der ved at ofre dette opnås dels den forbedring af